

Saa tog hun atter fat paa Hjulet og lod Maskinen snurre.

Fru Lea var begyndt at bruge Briller, naar hun arbejdede, — hun var i det hele ældet stærkt det sidste Aar.

Jakobe gik en Tid omkring i Stuen, kiggede lidt i en Avis, lagde den igen og satte sig derpaa hen i en Lænestol i Nærheden af Moderen.

»Mo'er,« sagde hun. »Jeg talte forleden til dig om, at jeg kunde have Lyst til igen at se ned til Rebekka i Breslau. Jeg tror virkelig, jeg gør Alvor af det nu. Men mine Penge er slupne for tidlig op i Aar. Kunde du ikke bede Fa'er om lidt Forstærkning.«

»Det kan jeg endelig nok,« svarede Moderen lidt nølende. »Hvornaar tænker du at rejse?«

»Saasnart som muligt, helst straks. Maaske imorgen.«

Moderen standsede igen sin Maskine og saae dennegang lige paa hende.

»Du rejser altsaa alene?«

»Ja.«

»Og dit Bryllup?«

Jakobe havde bøjet sig forover. Hun udholdt ikke Moderens Blik, der blev saa uhyggelig stort og sort bag de slebne Brilleglas.

»Ja — se,« sagde hun. »Jeg kan jo lige saa godt sige det med det samme, — min Forlovelse er hævet.«